

nemlig ved Kontraktforholdets Ophør. Hvad dertil den personlige Fordring angaar, da gælder det ogsaa her, at den ifkun fortæbes, naar den ikke forfølges inden Forløbet af den almindelige Præskriptionstid. De Hensyn, som tale for en hurtig Forældelse af Søpanteretten, have ingen Betydning, hvor der kun er Spørgsmaal om en personlig Forpligtelse for Debitor. Denne maa derhos forudsættes at være fuldt vidende om Forpligtelsens Opstaaen, og det Moment, som vel kan have nogen Betydning ved Fastsættelsen af Reglerne for Søpanterettens Forældelse, nemlig at Debitor i Almindelighed ikke har nogen direkte Del i, og endog kan være uvidende om, dens Opstaaen, kommer derfor ikke frem her. Vel gælder dette ikke just altid med Hensyn til Hærefordringer, forsaavidt Rederen kan blive forpligtet overfor Mandskabet uden egen Medvirkning ved dets Antagelse og vel endog i nogen Tid være uvidende om denne; men der er formentlig ikke af den Grund Tøje til at indføre en kortere Præskriptionstid for Rederens personlige Forpligtelse overfor Mandskabet, da han dog i hvert Fald har Udgang og Opfordring til i god Tid at skaffe sig alle Oplysninger i denne Henseende, og da det turde være meget ubilligt netop af Søfolk at forlange, at de, under Fortæelse af deres Krav, skulle forfølge deres Ret imod deres personlige Skyldner inden langtfremt Frist, end den for tjenende Personer i Almindelighed gældende.

Det bemærkes sluttelig, at det formentlig forstaar sig af sig selv, at de om Søpanterettens Forældelse givne Regler ogsaa komme til Anvendelse med Hensyn til de begærede personlige Krav, der under visse Forudsætninger — jfr. §§ 272—274 og 279—280 — træde i Stedet for en til Fuldbestgørelse af Søpant i Skib, Fragt eller Ladning, indskrænket Søfordring.

Til 12te Kapitel.

Om Forseelser i Tjenesten af Skipper og Mandskab m. m.

Medens der i det ældre danske Sølovsudkast fra 1882 paa flere Steder, fornemmelig dog i Slutningen af det 3dje Kapitel for Skipperens og i Slutningen af det 4de Kapitel for Mandskabets Vedkommende, var optaget forskellige Straffebestemmelser, er det anset rigtigst at samle disse i et eget Straffe-

kapitel. Sølovsforlaget sidste Kapitel. For en stor Del ere disse Straffebestemmelser væsentlig overensstemmende med den nugældende Ret, men der er dog enkelte, hvortil der ikke findes tilsvarende Regler i denne. De turde imidlertid uden Tvivl findes vel begrundede, saa at der ej heller for deres Vedkommende er Anledning til udførlige Bemærkninger.

De første 12 Paragraffer, §§ 285—296 handle nærmest — se dog § 287 og 3dje Stykke i § 292 — om Forseelser af Skipperen. — Ved § 285 kan sammenholdes D. L.'s 4—1—2, der for den Skipper, som vitterlig underhører en andens Følt, sætter Straf af thve Lod Sølv til Kongen og thve Lod Sølv til Byen. — Naar der i § 286 sættes Bødestraf, fra 5 til 100 Kroner, for ikke at have om Bord et Eksemplar af Søloven og af de i § 27 ommeldte Reglementer og Forordninger, jfr. §§ 26, 45 og 219, indeholdes heri en ringe Nedsættelse af Minimumsstraffen for lignende Forseelse efter Lov af 23de Februar 1866, om Disciplin i Handelsflåden, § 42, hvor Bøderne ere fastsatte fra 5 til 50 Rdlr. — For Forseelser og Forbrydelser med Hensyn til Journalsørgen indeholdes de gældende Straffebestemmelser i Frdn. af 10 Januar 1840 §§ 7—10. Ligesom der stelles i § 287 mellem Norden og Forsømmelse med Hensyn til Førelse, Bevaring og Forevisning af Skibsdagbogen og forsættelig Forvanskning af denne. For den første Forseelse foreslaas i Paragraffens 1ste Stykke i Almindelighed Bøder fra 10 til 50 Kroner, idet der ikke findes tilstrækkelig Anledning til, saaledes som Frdn. af 1840 gør, at give færreste Bestemmelser for Norden eller Forsømmelighed i Dagbogens Førelse (Frdn.'s § 7), for Forsømmelighed med dens Forevisning (Frdn.'s § 8) og for Mangel paa Omhu for dens Bevaring (Frdn.'s § 9), ligesaa lidt som til at foreskrive en bestemt Forhøjelse af Straffen i Gentagelsestilfælde, for 3dje Gang befunden Forsømmelighed endog Forbrydelse af Retten til at føre Skib eller at fare som Styrmand. Naar der i 2det Stykke af § 287 tales om at føre falsk Skibsdagbog, omfatter dette Udtryk naturligvis saavel den vitterlig urigtige Tilførsel fra først af, som den vitterlig urigtige Forandring af det engang tilførte. Medens Straffen herfor i Frdn. af 1840 § 7 bestemmes til Forbrydelse af Retten til at fare som Skipper eller Styrmand og desforuden Straf efter Loven for Bedrageri, sætter § 287, 2det Stykke, Straffen til Fængsel paa Vand og Brød eller Forbedringshusharbejde indtil 2 Aar, foruden at dertil efter § 297 kommer, at den Skyldige ved Dommen kan erklæres